

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

להראות לכולם שה' הוא טוב

הרב טוביה טלדון

"אם כך", אמר הרבי, "שמך העברי צריך להיות טוביה, שמשמעותו: ה' הוא טוב". אחר כך בירך אותי הרבי שאצליח בלימודי. הלימודים אכן התקדמו יפה, ובבוא העת, הייתי מוכן להתחיל בפגישות למטרת נישואין.

במהלך פגישותיי עם חיה, שעתידיה הייתה להפוך בהמשך לאשתי, התעוררה בעיה. היא אמרה לי שהיא לא בטוחה אם נכון שתמשיך להיפגש איתי. היא הייתה טיפוס פעלתני וספונטני, בעוד אני הייתי תלמיד ישיבה שקט שמסתפק פשוט בלשבת וללמוד. כמו כן, היא הייתה מעדיפה מישהו מרקע חב"די, בעוד אני נחשבתי בעל תשובה טרי יחסית. התלבשתי קצת שונה מיתר התלמידים ובקושי דיברתי יידיש.

כשהיא כתבה לרבי על ההתלבטויות שלה, תשובתו הייתה, "תשמע מה שבפיו". היא פירשה את הדברים גם כהוראה להתמקד פחות בחיצוניות, ולנסות להקשיב לי באמת. היה עליה לשמוע את כל מה שיש לי לומר, ואחר כך להחליט אם אני הוא האדם שעמו היא מעוניינת לחיות את שארית חייה.

גדלתי בסטטן איילנד כילד אמריקני טיפוסי. אמנם חגגתי בר מצווה, אבל חיכיתי לרגע שבו אוכל לנטוש מאחור את יהדותי. וכך אמנם עשיתי. אחרי שנתיים של לימודים באוניברסיטה, החלטתי לצאת ולראות עולם; יצא לי לבקר במדינות רבות, ביניהן גם בישראל, ולמדתי להעריך את העושר שבתרבויות רבות ומגוונות. החשיפה הזו דווקא הציתה בי רצון עז לחקור את המשמעות האמיתית שבלהיות יהודי, שכן מהביקור הקצר שערכתי בישראל, התברר לי שאין בעצם שום מושג בדבר.

תחילה ביקרתי בכמה בתי כנסת אורתודוקסיים, כי חשבתי שכדאי לי להתחיל מה"מותג המקורי", כביכול. אולם, רק אחרי שהזדמנתי לסדרת שיעורים שנמסרו בבית חב"ד בקנזס, התוודעתי לראשונה לגישה שהציע דרך חיים בה מערכת יחסים משמעותית עם ה' משמשת מניע להפיכת העולם למקום טוב יותר. הסקרנות לגבי דרך זו, הובילה אותי להירשם לישיבה החדשה שנפתחה זה לא כבר במוריסטאון שבניו ג'רזי. כעבור חודש ימים החלטתי להישאר, וכך לאורך חמש השנים הבאות המשכתי בלימוד תורני שם, ובהמשך בישיבות חב"ד במיאמי פלורידה, ובישיבת חב"ד המרכזית בניו יורק, שם גם הוסמכתי בסופו של דבר לרבנות.

בתקופת לימודי בישיבה במוריסטאון הייתה לי הזכות להיכנס לראשונה לרבי ליחידות, לרגל יום הולדתי העשרים ואחד. זה קרה באביב של שנת תשל"ג (1973). לקראת אותה יחידות ביצעתי את כל ההכנות שחסידי אמור לעשות לקראת הכניסה ליחידות עם הרבי - הוספתי בתפילה, בלימוד התורה ובנתינת צדקה.

אני זוכר בבירור את הרגע שבו נכנסתי לחדרו של הרבי והנחתי על שולחנו את המכתב שהכנתי מראש ובו פירטתי את בקשותיי. אחר כך עמדתי שם והמתנתי במתח רב. נראה היה שהרבי קורה את המכתב שלי בריכוז רב, ולבסוף כך הוא הרים את עיניו והביט בי. באותו רגע נעלם כל המתח כלא היה. מיד חשתי רגוע ונינוח ויכולתי להקדיש את מלוא תשומת לבי למה שהרבי אמר.

במכתבי סיפרתי לרבי שמעולם לא נתנו לי שם עברי, אך שמי הלועזי הוא הטייה של שם סבתי המנוחה - טובה.

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

בארגון מחנה קיץ לילדים המקומיים, ואחר כך בפעילות אנטי-מיסיונרית בקמפוס של אוניברסיטת סטוני ברוק. כל אלו הובילו למינוי רשמי עבורנו, בליווי ברכותיו של הרבי, לשמש כשליחים הראשונים ללונדון איילנד, שם אנו נמצאים מזה ארבעים ושלוש שנים. תקוותנו ותפילתנו היא שעל ידי שנמשיך לסייע לאחינו היהודים להתקרב לתורה ולמצוות, אנו תורמים את חלקנו לזירוז ביאת משיח צדקנו, בקרוב!

משנת תשל"ח (1977) משמשים הרבי טוביה וחייה טלדון כשליחי חב"ד הראשיים ללונדון איילנד, שם פועלים כיום כבר שלושים ושמונה בתי חב"ד. הרב טלדון הוא גם חבר בוועד המנהל של ארגון צעירי אגודת חב"ד בארצות הברית, ומחברו של הספר "שמונה דרכים של משמעות" (Eight Paths of Purpose). הוא רואיין בחודש חשון תשפ"א (2020).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

◀ **תשמ"ח (1988)** — במלאת השלושים לפטירתה של הרבנית חיה מושקא נערך ב-770 מעמד מרגש של סיום כתיבת ספר תורה שנכתב לזכות הרבי ביוזמת ובהשתתפות כלל השלוחים מכל רחבי תבל. כתיבת הספר הוחל עוד בי"א ניסן בשנה הקודמת, וסיום כתיבתו שהיה מותכנן לי"א ניסן הוקדם לרגל מלאת השלושים לרבנית. שלוחים רבים הגיעו לניו יורק כדי להשתתף במעמד, וכל השלוחים שנכחו במקום כובדו בכתיבת אות בספר התורה. כעבור יומיים, ביום השבת קודש, הקדיש הרבי כמחצית מהשיחות בהתוועדות לבאר את עניין הכנסת ספר התורה שאיחד את כל השלוחים, המייצגים קהילות יהודיות מרחבי העולם כולו. כ"א באדר

◀ **תשמ"ח (1988)** — בדרכו לאוהל, עבר הרבי ברכבו במפתיע במקום שבו נערך מעמד הנחת אבן הפינה למבנה החדש של בית הספר לבנות - קמפוס חמ"ש, על שמה של הרבנית חיה מושקא - ומסר לידי המארגנים סך של 470 דולר, כמניין הגימטריה של שם הרבנית. "אני נוסע לציון אדמו"ר הריי"צ ואהיה גם אצלה", אמר הרבי. "היום כלילה הוא יום הולדתה, וזו השתתפות ממני וממנה". כ"ד באדר

כשהיא סיפרה לי מה ענה לה הרבי, הבנתי שאני חייב לענות בכנות מוחלטת לכל שאלותיה. כתוצאה מכך, הפגישות איתה התבררו כחוויה עוצמתית מאוד, מאחר שחשתי אחריות עצומה להיות לגמרי פתוח וגלוי לב. רצייתי מאוד להתחתן איתה, אבל ידעתי שהשאלה אם זה אכן יקרה או לא, נתונה בידי הקב"ה בלבד. למזלי הטוב, זה הסתדר לטובה, ואנחנו נשואים באושר מזה ארבעים וארבע שנים.

זמן קצר לפני חתונתנו נכנסנו יחד לרבי ליחידות בלוויית ההורים. אחרי שהרבי בירך את כולנו, וכן את הילדים שייולדו לנו, ביקשתי להישאר כמה דקות עם הרבי, מאחר שרצייתי לבקש את הדרכתו בנוגע לעניין פרטי.

הייתי בעל תשובה צעיר ששב והתקרב לתורה ומצוות, אך רצייתי לקבל משוב מהרבי כדי להיות בטוח שאני עושה זאת בדרך הנכונה. שיערתי שהרבי יטיל עלי משימה מסוימת - משהו כמו "למד בעל פה את המאמר הזה...", או "אמור בכל יום את פרק התהלים ההוא...", אבל הייתי מוכן ומזומן לקבל כל מה שיאמר.

עצתו הפתיעה אותי. הרבי אמר: "סייע לאחרים שלא להיכשל ולחטוא בעניינים שבהן אתה נכשלת".

שמעתי את הדברים, הפנמתי וזכרתי אותם. אבל, למען האמת, לקח לי שנים להבין מה בדיוק התכוון הרבי. חשבתי על כך רבות, והסיבה שאני משתף בדברים היא כי אני חושב שיש כאן עצה חשובה. הייתה זו הוראה של הרבי לבעל תשובה, אך היא עשויה להתאים לאנשים רבים במגוון מצבים.

הרבי לא אמר לי לעבוד על עצמי - דבר חשוב כשלעצמו כמובן, אך לא בכך היה עלי להתמקד באותו שלב. הוא אמר לי לסייע לאחרים להשתפר, ועל ידי שכך אעשה, בסופו של דבר גם אשפר את עצמי. אם אצליח לעורר אחרים להימנע מלעבור על מצוות התורה, בכך שאראה להם כיצד להתקרב יותר לה' ולהכניס יותר קדושה לבתיהם, הרי בכך אני גם אממש את משימת החיים הפרטית שלי. במקום לשבת ולהתמקד בטעויות שלי, עדיף שאתמקד בלסייע לאחרים.

זו צריכה להיות המטלה שלי אם אני מעוניין להמשיך בתהליך התשובה. זהו צו השעה, ואכן, כפי שהבנתי בהמשך, עצה זו שיקפה את גישתו של הרבי ביחס למגוון רחב של נושאים בדורנו.

נישאנו בשנת תשל"ז (1977), יום אחרי שהרבי ביקש מתנדבים שמוכנים לצאת לשליחות בישראל. גם אנחנו הגשנו את מועמדותנו, אך הרבי לא בחר בנו לאותה שליחות. אולם, אחד מבין אלה שכן נבחר, שאותו לא פגשתי מעולם קודם לכן, ביקש ממני ומאשתי להחליף אותו במסירת שיעור חודשי שייסד בלונדון איילנד.

הבענו מיד את הסכמתנו, ובהמשך גם נטלנו חלק

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונום.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org